

liko takih ženitnin, kakor je bila ženitnina v Zeleniški fari pri Dobravcu na Berdu!

Mana z nebes pada!

V poslednjim listu smo obljubili, od tega prikazika kaj več povedati, tedaj oznanimo, kar dve turški Novici od 24. in 26. Prosenca tega leta pišete: „V Jenišeru in še v 3 drugih bližnjih okolica Male Azije, namreč v Sivrihisaru, Eski-Schiru in Sajdi-Gaci je skozi več dni od časa do časa mana z neba padala, kar se je tudi v letu 1841 v Vanski okolici perpetilo. Padlo je je silo veliko 3 do 4 palcov visoko v kosčikih veliki toči enacih, belosivkljate barve, in prijetniga sladkiga slaja (žmaha). Bila je tisti mani, ki jo v lekarjah zernata mana (manna in granis) imenujejo, zlo enaka. Ljudje so jo pobirali, meli in kruh iz nje pekli, kteriga jim je že zlo pomanjkovalo. Kruh je bil bel ko sneg, sicer pa tudi nič slabiji od navadniga turškiga.“

Res je, de se kaj taciga le malokdaj zgodi, pa je to vunder práv natorni prikazik. Častitljivi gosp. Jazirk — kteriga zlate poduke v „mesečnih pogovorih“ težko pogrešamo in kteriga pri ti priliki saj za kvaterne pogovore prosimo — so v 22. listu lanjskih Novic pokazali, kakó se zamorejo enake prigodbe po natornim zgoditi. — Kakor smóla iz smerok tēce, tēce mana v gojzidih nekterih gorkih deželá iz nekterih jesenovih in mecesnovih dreves. Močán vihar ali z elektriškim tókam navdan oblak potegne imenovane kosčike iz zemlje in jih v drugih krajih zopet na zemljo spusti.

Vredništvo.

Proglas zastran noviga slovenskiga slovnika in slovnice.

Črez 12 lét se užé, kakor mi moja čestita prijatelja gosp. Dr. Mikložić, naš bistroumni jezikoslovec, in gosp. Vraz mili pésnik svedóčita, z naj večim trudom upenjam, popolni slovník (besednik) in primérjeno slovnico (gramatiko) našega ljubeznivoglasnega in za vse Slováne zavzētnega narécja spisati. — To se je med mojimi rojáki, ktere kakor svojo dušo ljubim, razglasilo, kar mi je nekaj zlo po volji, kér sem potem dosta gg. pomočnikov in podpiravcev dobil, kakor jih k tolikemu namenu trebáše (je trebalo) — nekaj pak vémdar ne, kér se od mene preveč in prevred pričakúje.

Moje težávno délo bode gledé na zbiranje in primérjanje zdaj zdaj dokončano; vémdar še ni gotovo za tisk. Zató, kar je tude prvi namen tega proglása, vse domorodne iskernje Slovence, kteri še morcbiti gdej kaki zaklád naše sladke beséde varújo, zdaj óčitno prvič in slednjič za korist in slavo našega krepkega naroda lépo prosim, da mi ga naj hitreje, ko je mogoče, ponudijo, za slavno Krajno po gosp. vredniku „Novic“, za Koroško pak po gosp. Mat. Majerju, stólnemu kaplánu v Celovcu.

Zakaj pak se li tó délo tako dolgo kēsni, si marsikteri bravec tega misli? Odgovorim:

Jaz nésem 1) najemnik, ter si s tém ne iščem ni kruha, niti po hvali ne hlepím; rajši odkrito povém: jaz svoj narod v serdca nosim, in me ni sram, temuč si v naj večo čest štéjem, tukaj ovaditi, da mi naša mična Slovenščina — draga beséda, ktero sem napérvo iz ust svoje ljube matere domá in od božjega namestnika v sv. cerkvi čul — če se mi ravno vsi Indo-Evropejski jeziki iz moje knjižnice prikupljivo glasé — le naj miléje v ušesih zvení, mi naj jasnéje um bistri, ter naj silnéje serdce giblje: da je za tega délo, kar tude slavni

gosp. Dr. Jordan v „Vorwort der Grammatik der wendisch-serbischen Sprache in der Oberlausitz. Prag 1841“ od sam sebe piše, jezikoslovstvo užé davno moje veselje. Po tem takem je le samo résnica — istina — pravica moja zvezda, za ktero skerbno hodéč z Dobrovskim, Kopitarjem, Šafarikom, Kolárjem, Dr. Mikložićem, Jungmannom, Lindejem po Slovan-skem; z Adelungom, Grimmom, Boppom po svétu celo na Jutrovo, gder je pervo gerlo po Sanskritskem Slovenski pregovorilo (*Krempljere* Dogod. str. 251), vsako slederno našo besédico in vsako sléderno našo pregibico iščem in pretrésam, kér so mi prazdni prepíri z rojáki izčista zoper, na priliko: Užé samo pregibanje perlógov koliko je razločno, med Slovenci! Drugi padež ediniga števila: lepiga ali velikoveč lépga Krajski; lépoga in lépega Koroški in Rozeanski; lépega Štajerski; lépoga Ogersko-Slovenski in Slov. Hervatski; ktero pak je boljše? Južno-slovenski je lépoga; Ruski lépago; Poljski in Česki ter Slovački lepégo; Lužički lépego in lepogo; — po š, ž i. t. d. imajo vsi Slované — ega ali ego. Tale razločnost v tem nagibanju pak se mora le našemu narécju za zlo vzeti, kér imá še v pisanju —ga; —iga; —ega; —oga i. t. d. Bopp je razsodil!

(Dalje sledi.)

Nekaj za premišljevanje starim snubačam.

V „občnim Zagrebškim kalendaru“, kteriga bomo drugo pot po njegovi veliki vrednosti v misel vzeli, beremo naslednjo Moslávinsko pesmico.

Starc gre snubit.

Hódi stárec po dvorani,
Brado s' čése dol' do pasa;
On perpravlja se v snubitev
H trem devícám, trem sestricám.
So speljali mu naj starši:
„Oj devica, stara si ti,
Mogla bi mi mati biti,
Ne de bi nevesta bila!“
Perpeljali so mu srednjo:
„Oj devica srednja si ti,
Bi mi mogla sestra biti,
Ne de bi nevesta bila!“

Perpeljali so nar mlajši:
„Oj devica, mlada si ti,
Bi mi mogla hčérka biti,
Ne de bi nevesta bila!“ —
„...Pojd' solit se, stárec! pojdi;
Z glávo bi ti kašo tolkla,
Iz očí vodé izžmela,
Dvor z bradó bi pometala,
Pojd' solit se, stárec! pojdi.“

Prepevanje slovenskih pesem.

Pretečeno nedeljo smo v Ljubljanskim gledišu zopet petje slovenskih pesem slišali: gledišje je bilo zopet čez in čez polno, dopadajenje nad njimi glasno na vso moč. Gospodična Majerhofer, gosp. Moldt in Šmidt so se spet nar bolj obnēsli. Natisnjene 4 pesmi se dobijo pri gosp. Blazniku po 5 krajcarjev.

Vganjka.

Oče je ravno zdaj 48, sinek pa 12 let star. Pred koliko eti je bil oče de setkrat toliko star ko sinek? J. P.

Današnjemu listu je 4. doklada perdjana.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	21. Svečana.		16. Svečana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	—	2	3
1 » » » banaške	2	10	2	10
1 » Turšice	1	15	1	15
1 » Soršice	—	—	1	40
1 » Rēži	1	36	1	40
1 » Ječmena	1	15	1	22
1 » Prosa	1	11	1	17
1 » Ajde	1	2	1	4
1 » Ovsa	—	48	—	52